

HỒI 640

Bối Hà Nhất Chiến

K

ể mới đến chính là Bạt Phong Hàn, người mà Khấu Trọng mong chờ từ lâu. Gã đã hứa và nay đã đến, cười trên lưng con ngựa Tháp Khắc Lạp, vai đeo Thâu Thiên kiếm, phong thái hơn hẳn trước đây.

Bạt Phong Hàn khí định thần nhàn, chẳng hề tỏ vẻ kinh ngạc, choàng tay ôm lấy Khấu Trọng ngay trên lưng ngựa. Hai con tuấn mã cũng ngửi ngửi lẫn nhau ra chiều thân thiết. Từ Tử Lăng dẫn Dương Công Khanh và Vương Huyền Thứ cũng vừa phóng đến liền giới thiệu hai bên với nhau.

Bạt Phong Hàn ngẩng đầu nhìn Vô Danh trên trời, hớn hỏ nói: “Thấy liệp ung Đột Quyết trên trời, ta liền đoán là đó đại lễ của Đột Lợi tặng người. Nghĩ người chỉ ở quanh đâu đây, nên cố ý dùng tiếng vó ngựa dẫn dụ các người ra gặp gỡ.”

Từ Tử Lăng kinh ngạc: “Làm sao người biết tới đây tìm chúng ta?”

Bạt Phong Hàn mỉm cười: “Sau khi nhập quan, ta dò hỏi được các người không ở Lạc Dương mà đã đến Lương Đô liền tức tốc đuổi theo mà vẫn không kịp. May nhờ gặp Trường Lâm mới biết bọn người đem lương tới Lạc Dương. Biết đại khái lộ trình hành quân của bọn người, bèn ruổi ngựa theo sau truy tìm, trên đường lại phát giác vài việc lý thú nên tốn thêm mất một ngày công phu, nếu không tới qua đã đuổi kịp các người rồi.”

Khấu Trọng giật mình thốt lên: “Có phải Đường quân muốn đẩy chúng ta vào tử địa?”

Bạt Phong Hàn cười ha hả nói: “Thiếu soái quả nhiên tinh minh, chúng ta hãy tìm chỗ nào đó nói chuyện tiếp, tốt nhất là gọi liệp ung quay về.”

Khấu Trọng thoáng ngạc nhiên, đưa tay ra lệnh cho Vô Danh bay về đậu trên vai rồi theo Bạt Phong Hàn phi tới một ngọn đồi cao gần đó.

Tại chân đồi, năm người xuống ngựa, leo lên cao.

Ánh dương quang chiếu rọi khắp nơi, gió thu từng cơn từng cơn vi vút thổi khiến người ta cảm thấy đã có chút se se lạnh. Trên bình nguyên, ba sắc màu vàng, xanh, hồng trộn lẫn lộn vào nhau, tạo thành một tấm vải hoa loang lổ.

Bạt Phong Hàn chỉ tay về phía xa xa hướng tây, nói: “Ước chừng một vạn Đường quân đang tiềm phục sau ngọn núi đỏ. Toàn là kỵ binh áo xanh, do ba đại tướng trong Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân là Trương Tôn Vô Kỵ, Úy Trì Kinh Đức và Bàng Ngọc chỉ huy.”

Khấu Trọng thất thanh kêu lên: “Cả ba người bọn họ?”

Từ Tử Lăng, Dương Công Khanh và Vương Huyền Thứ đều hiểu rõ sự lo ngại của Khấu Trọng. Nếu kẻ truy đuổi là Lý Thế Tích thì chẳng có gì phải bàn. Điều đó có nghĩa là hành tung của bọn gã đã bại lộ, bị thám tử báo về cho Lý Thế Tích, họ Lý liền đích thân dẫn kỵ binh đến truy diệt. Nhưng bọn Trương Tôn Vô Kỵ ba người là đại tướng tùy thân của Lý Thế Dân, lẽ ra phải lưu lại bên cạnh giúp hấn công thành Lạc Dương. Cũng như Lạc Kỳ Phi của Khấu Trọng, Bàng Ngọc của Lý Thế Dân là người chuyên phụ trách tình báo thám sát, nay truy binh lại do hấn chỉ huy, đủ thấy Lý Thế Dân đã biết trước một bước việc bọn gã chuyển lương thực đến Lạc Dương, bởi thế mới phái quân tinh nhuệ đi tập kích.

Bạt Phong Hàn trầm giọng: “Ta tới Trần Lưu khi các người rời đó được hai thời thần, bởi thế coi như lên đường sau các người đúng chừng đó thời gian. Vừa qua Khai Phong thì phát giác có một đội nhân mã bám theo phía sau các người, giữ khoảng cách ba mươi dặm. Khi bọn chúng nghỉ ngơi, ta từng lên tới sát doanh trại quan sát, phát giác bọn chúng có tám con thốc ung rất hung hãn, lúc bấy giờ còn chưa rõ có tác dụng gì, đến khi nhìn thấy liệt ung của các người mới chợt hiểu lũ sát thủ không trung đó dùng để đối phó chim ung của các người. Còn đám trinh sát của bọn chúng trên người cài đầy lá cây, rõ ràng là để che mắt chim ung.”

Dương Công Khanh giật mình nói: “Trong Thiệu Soái quân của chúng ta chắc chắn có nội gian.”

Khấu Trọng vươn tay ôm nhẹ lấy Vô Danh, vuốt mồ hôi lạnh nói: “Nguy hiểm quá!”

Bạt Phong Hàn nói: “Úy Trì Kinh Đức, Trương Tôn Vô Kỵ và Bàng Ngọc đều là những kẻ lão luyện trên chiến trường, hành quân chia binh thành các lộ, tiền hậu tả hữu hỗ trợ nhau chặt chẽ, không sợ mai phục đột kích, hướng chi khu vực này toàn là bình địa, sông rạch chằng chịt, không tìm đâu ra một nơi địa thế hiểm yếu có thể lợi dụng. Trừ phi các người bỏ hết lương thực hàng hóa, còn không, bất luận dùng cách nào giao chiến với bọn chúng, các người cũng không tránh khỏi bị thất bại.”

Mọi người đều cảm thấy hết sức đau đầu. Bất lợi lớn nhất chính là bọn họ không thể cho Vô Danh bay lên quan sát địch nữa. Không có Bạt Phong Hàn tới báo tin, Vô Danh ắt

không có cơ may thoát hiểm. Địch nhân đã mang theo tám con thốc ung hung hãn được huấn luyện thì chắc chắn chúng phải là khắc tinh của Vô Danh.

Từ Tử Lăng than: “Lý Thế Dân quả thật không thể coi thường. Lũ ác ung này được huấn luyện chính là để đối đầu với liệt ung của người Đột Quyết.”

Khấu Trọng nhú mày, nói: “Có thể biết ta sẽ đích thân tải lương thực đến Lạc Dương thì địa vị của tên quỷ nội gian trong quân ta cũng không phải thấp lắm, bởi vì lần hành động này được bảo mật tuyệt đối, tướng sĩ trước khi tập hợp xuất phát mới biết là hộ tống lương thảo đến Lạc Dương và lại do chính ta áp giải.”

Bạt Phong Hàn ngắt lời: “Chuyện này để sau hãy truy cứu, việc cấp bách bây giờ là làm thế nào vượt sông Y Thủy an toàn, khi nào đánh khi nào chạy phải nắm chắc cơ hội thành công.”

Khấu Trọng nói: “Tại sao chúng ta không dùng kế minh tu san đạo, ám độ Trần Thương?”

Từ Tử Lăng là người đầu tiên hiểu ra, gật đầu nói: “Nhưng điều kiện tiên quyết là các khí cụ để bắc phù kiều của Dương công vẫn còn dùng được.”

Bạt Phong Hàn ngơ ngác hỏi: “Phù kiều nào?”

Khấu Trọng giải thích rồi nói tiếp: “Cách thức rất đơn giản. Chúng ta dỡ lương thực, hàng hóa xuống, thay vào đó là lượng đá nặng tương đương. Sau đó đi thêm năm dặm về phía hạ du, rồi chặt cây làm cầu, hư trương thanh thế, dẫn dụ địch nhân tới. Đồng thời lưu lại đây một số người để cấp tốc dựng phù kiều, gấp rút tải lương thực, hàng hóa sang bên kia sông, sau đó... Chà! Cách này xem ra phức tạp! Có cách nào tốt hơn không?”

Bạt Phong Hàn cười hỏi: “Hiện tại gió hướng nào vậy?”

Khấu Trọng đáp: “Gió từ Tây Bắc thổi xuống.”

Bạt Phong Hàn ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Nếu ta nhìn không lầm ông trời, hôm nay trước nửa đêm ắt có một trận mưa lớn. Chúng ta sẽ dựng phù kiều ngay giữa lúc mưa xối xả, tuy là cực khổ hơn nhưng với thân thủ bọn ta vẫn có thể làm được. Bởi nước sông dâng cao, phù kiều sẽ ẩn tàng dưới mực nước, thám tử của địch nhân quan sát từ xa, sẽ chỉ thấy chúng ta vẫn đang đốn cây làm cầu dưới hạ du, tuyệt không thể đoán được phù kiều đã sớm nối thông hai bờ. Ngày mai, khi mực nước rút xuống, mặt cầu lộ ra, chúng ta có thể tăng tốc vượt sông.”

Dương Công Khanh nói: “Chỉ nguyên năm trăm cỗ xe lừa chở nặng hàng hóa cũng đã cần ít nhất ba thời thần để toàn bộ qua sông, khoái mã của địch nhân chớp mắt đã tới, coi bộ tình hình của chúng ta vẫn không cải thiện được chút nào.”

Bạt Phong Hàn điềm đạm nói: “Bởi vậy mà thủy hỏa nhị kế phải áp dụng cùng một lúc. Chỗ chặt cây làm cầu để hư trương thanh thế phải cách chỗ thật sự vượt sông chừng nửa dặm, khi chúng ta sắp vượt sông, liền theo hướng gió mà phóng hỏa đốt rừng. Tuy là trời vừa mưa to, nhưng qua một ngày nắng gắt lại nhờ gió mạnh nên cây cỏ chắc kịp khô, khi bén lửa sẽ lan rất nhanh, khói đen phủ kín trời. Địch nhân hấp tấp mạo hiểm tấn công, do đoán nhầm nơi chúng ta vượt sông thật sự, sẽ đánh mất thời cơ quý báu.”

Hắn vỗ mạnh vào Thâu Thiên kiếm trên lưng, hai mắt thần quang điện xạ, nói: “Thế chủ động đã nắm trong tay, chúng ta phải sắp xếp sao cho thỏa đáng, chặn đánh Đường quân thật hiểm, không cho chúng còn sức qua sông truy đuổi.”

Khấu Trọng vỗ đùi bôm bốp khen hay rồi nói: “Cái kế thủy hỏa tương tế này ngay cả trong Tôn Tử binh thư cũng không thấy ghi chép. Việc chính đã gấp lắm rồi, thỉnh Dương công trước tiên đưa chúng ta đến chỗ phù kiều, rồi mới nghiên cứu các chi tiết còn lại.”

Sau khi bọn Khấu Trọng tìm thấy vật dụng làm cầu đại để vẫn còn dùng tốt, liền vội vã di chuyển các xe lương thực vào cánh rừng rậm rạp, lại y theo binh pháp lập trận bốn phía. Tiếc thay “trời không chiều lòng người.” Sau khi bố trí ổn thỏa, quả nhiên vào lúc hoàng hôn ông trời bắt đầu đổ mưa, nhưng không phải là mưa to như vị thiên văn gia Bạt Phong Hàn đã dự liệu, mà chỉ là mưa bụi man mác đầy trời. Toàn bộ sông, rừng, đồng nội đều chìm trong màn thủy vụ ẩm ướt, lạnh lẽo tựa như mộng ảo, bờ sông bên kia cũng nhòa đi trong làn mưa bụi giăng giăng. Tâm nhìn giảm nhiều, ngay cả không bị lũ ác ung uy hiếp thì Vô Danh cũng chẳng thể bay đi trinh sát. Tình hình đúng là thế lợi công bất lợi thủ. Làm mọi người lo lắng nhất là năm trăm chiếc xe chở lương nằm đầy rừng đã trở nên mục tiêu quá lộ liễu và biến thành gánh nặng.

Điều làm bọn Khấu Trọng khó nghĩ là không biết có nên lập tức bắc cầu, hay tìm cách khác.

Đúng lúc đó, Ma Thường lên tiếng đề nghị: “Chúng ta phải lập tức bắt đầu đốn cây để địch nhân nghĩ chúng ta đang làm phù kiều, do đó sẽ không động binh tập kích ngay. Chúng ta chỉ cần chọn các cây cao to mà chặt, lại bố trí cho chúng đổ nghiêng ngả bừa bộn, biến thành chướng ngại vật cản trở địch nhân tới tấn công.”

Nét mặt của Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn, Từ Tử Lăng và Dương Công Khanh tươi hẳn lên. So với cách thức do Bạt Phong Hàn nghĩ ra trước đó, phương pháp của Ma Thường quá dễ thực hiện, vừa hữu hiệu hơn lại không có chút sơ hở. Chặt chừng trăm cây đại thụ là đã có thể chặn địch nhân lại ở phía bên ngoài. Cây hạ xuống chẳng khác nào một trại, nấp ở phía sau dùng trường cung phòng thủ thì dẫu kẻ địch binh lực hùng hậu, nhân số áp đảo cũng khó làm gì được bọn họ. Ngay tối nay có thể sang sông.

Trong lòng thầm khen Ma Thường, Khấu Trọng một mặt cho người hạ thủy phù kiều, mặt khác sai hai ngàn quân sĩ dùng búa chặt cây bổ trận men theo khu vực xe lương.

Dưới ánh đuốc sáng rực, mọi người đội mưa mò mịt ra sức đốn cây trong khu rừng sát bờ sông.

Tùng gốc, từng gốc đại thụ theo nhịp dây thừng kéo phát ra những tiếng răng rắc rồi đổ ầm xuống làm rung chuyển cả mặt đất. Chỉ hai, ba cây là đủ tạo thành một chướng ngại vật phong tỏa phạm vi ba, bốn trượng mà không theo quy tắc nào cả. Khi kế hoạch chặt cây lập trận hoàn thành thì việc bắc cầu cũng tiến hành được nửa thời thần. Địch nhân hoàn toàn không có một động tĩnh.

Dương Công Khanh và Ma Thường đứng ven sông chỉ huy làm cầu, Vương Huyền Thứ trông coi đoàn xe lương, còn Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng thì ở sau một trận sẵn sàng đợi địch.

Mưa vẫn không ngừng tuôn rơi.

Khấu Trọng cười nói: "Lão luyện có nhược điểm của lão luyện, cứ cho rằng mọi việc đều đã được tính toán. Bọn chúng chắc dựa vào thời gian làm cầu trước đây của chính mình mà dự đoán rằng chúng ta tối thiểu phải mất một đêm mới bắc xong phù kiều, nên định lúc đó sẽ tấn công. Đến khi biết bọn ta đã có sẵn phù kiều, còn chiến mã bọn chúng trong đêm tối bị cầm chân trong một trận của chúng ta, hiểu ra bị trúng kế thì có hối hận cũng đã muộn.

Bạt Phong Hàn phá lên cười ha hả: "Bọn ta ba người luôn tự phụ thông minh, đều không nghĩ ra cách thức tiện lợi dễ làm này. Vị thủ hạ Ma Thường của ngươi là một nhân tài hiếm có, Khấu Trọng ngươi phải nên trân quý."

Khấu Trọng hân hoan: "Trong trận Từ Giản ta đã sớm nhận ra ưu điểm của hắn, hiện giờ chỉ là khẳng định thêm lần nữa rằng ta đã không nhìn lầm. Khả khả! Ba huynh đệ chúng ta lại kề vai tác chiến, ông trời đúng là không bạc đãi Khấu Trọng ta."

Từ Tử Lăng nói: "Bây giờ địch nhân sẽ phải nương vào mưa gió âm thầm tiếp cận, dùng thuật địa thính mà giám sát mọi động tĩnh của chúng ta. Khi xe lương di chuyển, chính là lúc địch nhân phát động tấn công. Tiểu Trọng vạn lần chờ để Vô Danh bay đi, bởi vì lúc ấy địch nhân chắc chắn sẽ thả ác ung lên trời tập kích nó."

Khấu Trọng khẽ vuốt ve Vô Danh đậu trên vai, cười nói: "Yên tâm! Không có mệnh lệnh của ta, Vô Danh tuyệt đối sẽ không bay khỏi vai của ta." Nhìn sang Bạt Phong Hàn nói: "Hảo tiểu tử! Chúng ta chưa hỏi người vì sao lâu thế mới vào Trung Nguyên tìm chúng ta, phải chăng là vui quá quên đường, không nhớ rời xa Ba Đại Nhi?"

Bạt Phong Hàn đáp: "Tại địa bàn của Đột Lợi ta gặp Phục Khiên đang ở đó, cùng hắn đến Cao Xương một chuyến, rồi vào sa mạc khổ tu kiếm đạo một trăm ngày, sau khi công hành viên mãn lập tức đi tìm các người, thời gian không phải vừa khéo à?"

Khấu Trọng vui mừng: "Phục Khiên! Lâu không nghe tin tức gì của tiểu tử đó, hắn dạo này ra sao?"

Bạt Phong Hàn nói: "Chẳng những hắn rất khỏe, mà còn thu hoạch được khá nhiều, ít nhất đã tạo được mối quan hệ sinh tử chi giao với Đột Lợi. Hắn được lợi nhiều từ trong tình thế đối kháng của với các thế lực ở Đông Đột Quyết. Hiện giờ hắn trở về bản quốc rồi. Cứ theo khẩu khí của hắn thì không lâu nữa sẽ trở lại Trung Nguyên, bất kể là Lý phiệt thắng thế, hay Khấu Trọng người thống nhất thiên hạ, hắn cũng sẽ thiết lập quan hệ hữu hảo, nhờ sức người Hán các người đối đầu với Đông Đột Quyết."

Hắn thở dài một tiếng rồi tiếp tục: "Phục Khiên là một kẻ có dã tâm lại có tầm nhìn xa, vốn có mưu đồ khi vào Trung thổ, nhưng sau khi gặp Lý Thế Dân và Khấu Trọng người thì tâm ý ấy liền tiêu tán. Trừ phi hai người các người giúp cho hắn, trước sau kéo nhau đi đời, bằng không hắn chỉ tính kế phát triển ngoài Trung thổ thôi."

Khấu Trọng cười khở: "Ta và Lý tiểu tử trước sau kéo nhau đi đời, người nói thú thật đấy. Mà khả năng điều này thành sự thật cũng rất lớn." Lại hỏi tiếp: "Hảo tiểu tử, học được cái thói tránh nặng tìm nhẹ ở đâu thế, người thừa biết chúng ta muốn hỏi về chuyện Ba Đại Nhi mà."

Bạt Phong Hàn rõ ràng không muốn trả lời vấn đề này, diêm đạm nói: "Khi nào có cơ hội ta sẽ nói cho các người!"

Từ Tử Lăng hiểu tính tình Khấu Trọng, biết hắn sẽ không chịu buông tha Bạt Phong Hàn, bèn xen vào: "Khi tu luyện kiếm đạo Phong Hàn huynh có đột phá gì không?"

Ánh mắt Bạt Phong Hàn lập tức sáng bừng lên, trầm ngâm hồi tưởng rồi hạ giọng: “Đó là giai đoạn khó quên trong đời ta. Vô nhân vô ngã, gạt bỏ hết mọi chuyện nhân thế ra khỏi đầu, ta ngày ngày đả tọa và luyện kiếm, dung hòa thông suốt tất cả những kinh nghiệm và hiểu biết trước nay. Ảnh hưởng lớn nhất đối với ta không phải cuộc tái đấu với Tất Huyền, mà là những kinh lịch vào sống ra chết, bởi thế cuộc chiến Lạc Dương với ta vô cùng quan trọng. Chỉ trong tình cảnh cực đoan đối mặt với sinh tử tồn vong, Thâu Thiên kiếm pháp của ta mới có thể lại tiếp tục có đột phá. Hà Hà! Lúc mới dò biết Khấu Trọng không có ở Lạc Dương, ta thất vọng đến nỗi muốn khóc rống lên.”

Khấu Trọng vui vẻ nói: “Giờ thì khỏi khóc nữa nhé! Lãng thiếu gia thấy không, lão Bạt mới là kẻ thật sự hiểu chiến!”

Từ Tử Lãng trong thần thái tiêu sái, cười khẩy: “Hắn hiểu võ chứ không phải hiểu chiến, hai cái đó khác nhau mà!”

Vừa lúc ấy Ma Thường tới báo phù kiều đã hoàn thành.

Khấu Trọng phân phó: “Trước tiên phái một ngàn người lặng lẽ đi bộ qua bờ bên kia bố trận và trinh sát, lập trạm gác trên gò cao. Sau khi khẳng định tình hình an toàn mới dẫn toàn bộ ngựa sang, kể cả chiến mã của chúng ta nữa. Tiến hành ngay đi.”

Ma Thường vâng lệnh bước đi.

Bạt Phong Hàn tán thưởng: “Đầu óc Thiệu soái càng lúc càng linh hoạt, hèn gì uy danh như vàng thái dương giữa trời. Ta từ Sơn Hải quan đi xuống phía nam, khi hỏi thăm tin tức liên quan đến ngươi, không ai nghe thấy đại danh của ngươi lại không tỏ vẻ kính phục.”

Khấu Trọng than thở: “Ta tự hiểu mình đã tận lực. Khó khăn cay đắng ta đã từng trải qua. Lãng thiếu gia biết rất rõ, nếu không có chút may mắn, ta căn bản không có cơ hội cùng ngươi nói chuyện ở đây thế này.”

Bạt Phong Hàn nghiêm mặt: “Lần này tới Lạc Dương, ngươi có đại kế gì để văn hồi tình thế sóng gió này không? Ta chưa từng gặp kẻ nào bảo thủ như Vương Thế Sung. Những người ta gặp không ai nghĩ rằng Vương Thế Sung sẽ thành sự.”

Khấu Trọng nói: “Đại kế của ta là trước ổn sau cầu, nghĩa là trước tiên giúp Vương Thế Sung giữ Lạc Dương yên ổn, an định lòng quân, sau đó đột phá vòng vây sang cầu viện Đâu Kiến Đức.”

Bạt Phong Hàn phấn chấn hẳn lên: “Đột vây cầu viện hả? Nghe kích thích và thú vị quá đi!”

Từ Tử Lăng lặng nhìn làn thủy vụ mờ mịt khắp khu rừng rậm rạp, đầu óc mơ màng hiện lên cảnh Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn xông ra thành Lạc Dương, lao thẳng vào đám binh lính hàng hàng lớp lớp của địch nhân mà chém giết, còn Lý Thế Dân ắt phải đám mãnh tướng tinh binh ra toàn lực ngăn cản, tình thế vô cùng khốc liệt. So với lần cùng Bành Lương với việc vượt Đại Hà gặp Đậu Kiến Đức quả là hai việc khác nhau một trời một vực, có thể hình dung được hành trình sẽ gian khổ đến mức nào, bởi Lý Thế Dân đóng trọng binh ở phía bắc Lạc Dương đã thu thập bằng hết các thành trì vùng bờ bắc Hoàng Hà vào tay.

Thời gian chậm chậm trôi qua, đến khi Ma Thường trở lại báo cáo tất cả chiến mã đã qua sông thì còn hai thời thần nửa trời mới sáng. Mưa vẫn dai dẳng không ngừng đổ xuống từ bầu trời đêm đen kịt.

Khấu Trọng ra lệnh đưa đoàn xe tải lương qua sông.

Tiếng bánh xe nghiêng ken két vang lên từ phía sau. Năm trăm Phi Vân thân vệ và hai ngàn Dương gia quân cố thủ trong mộc trận bắt đầu giương cung lắp tên, lăm lăm chờ đợi.

Bạt Phong Hàn hét lớn: “Đến đây!”

Tiếng vó ngựa rõ dần lên, địch nhân từ phía trước chia ba mũi tấn công vào. Nếu không chuẩn bị từ trước, lại có thêm mộc trận ngăn cách cản trở kẻ địch, bọn Khấu Trọng lúc này chắc hẳn tay chân cuống quýt, trận thế ắt đại loạn. Thắng bại chỉ cách nhau một đường tơ.

Khấu Trọng quát: “Phóng hỏa!”

Mệnh lệnh vừa truyền đi, bọn thủ hạ đồng loạt đốt đuốc ném ra ngoài mộc trận, không gian mờ mịt bụi mưa trong rừng từng chỗ, từng chỗ theo nhau sáng lên, nhìn rõ mồn một.

Đuốc được tẩm mỡ súc vật, nên dù rót trên cây cỏ ướt sũng vẫn tiếp tục cháy, làm cho bên bên ngoài nơi nơi đều có ánh lửa còn trong mộc trận vẫn một màu đen kịt.

Kỵ binh địch quân càng lúc càng gần, chúng hiện ra từ giữa màn mưa mù dày đặc tựa như những u linh kỵ sĩ hồn ma bóng quế của cõi u minh.

Hai cây cung Thích Nhật, Xạ Nguyệt của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đồng thời cùng phát xạ, tiếp theo là tiếng ngã xuống đất của hai kỵ sĩ.

“Phóng tiễn!”

Hai ngàn năm trăm mũi trường tiễn bay ra qua khe hở giữa các thân cây dùng làm một trận ghim thẳng vào người vào ngựa, tiếng ngựa hí đau đớn hòa cùng tiếng người kêu la thảm thiết vang lên hỗn loạn từ bên ngoài.

Chiến mã mất chủ xông đến một trận, thấy phía trước không có thông lộ chỉ còn biết ngẩng đầu rên rĩ, rồi ngã xuống đất, hoặc quay đầu chạy ngược lại. Những con ngựa phải đuối không ngừng ré lên thê thảm, tình cảnh cực kỳ hỗn loạn.

Từng loạt, từng loạt tên mạnh kinh tiễn từ những cây cung cứng bắn ra như mưa, những mũi tên vô tình sẵn sàng giết chết bất cứ sinh vật nào di chuyển ngoài một trận.

Trong hàng ngũ đối phương chợt có tiếng người hét to: "Trúng kẻ rồi! Rút lui!"

Địch nhân đến đã nhanh, rút lui còn nhanh hơn, để lại thấy người xác ngựa đủ mọi tư thế quái dị nằm lẫn lóc khắp nơi trong rừng cây. Người và ngựa trọng thương chưa chết rên rĩ không ngừng, khiến người ta bất nhẫn không dám nghe cũng không dám nhìn.

Từ Tử Lăng không bắn ra một mũi tên nào, ngây dại nhìn cảnh tượng khủng khiếp hết như tu la địa ngục phía trước.

Khắp vùng một trận trở nên im ắng, chỉ có tiếng hô hấp nặng nề khẩn trương và thanh âm bánh xe tải lương lăn trên phù kiều loáng thoáng vọng đến từ nơi vượt sông.

Bạt Phong Hàn lắng nghe tiếng vó ngựa địch nhân, nói: "Đường quân còn dám tới tìm chết nữa không?"

Khấu Trọng lắc đầu: "Nếu như thế thì bọn Trương Tôn Vô Kỵ ba người không xứng là ái tướng tâm phúc của Lý Thế Dân. Trận triệt lương này bọn chúng đành phải chấp nhận thất bại thôi. Chờ sau khi lương xa qua sông, chúng ta lần lượt rút theo, phá hủy phù kiều. Hoàng hôn hôm nay có thể ngồi trong Lạc Dương nâng ly chúc rượu Lý Thế Dân ở ngoài thành và lắng nghe đoạn tình sử anh hùng mỹ nhân lâm li lãng mạn của giữa lão Bạt và Ba Đại Nhi rồi."

P phía trên tán cây rừng có tiếng chim vỗ cánh, lũ ác ung đã bay ra. Vô Danh đậu trên vai Khấu Trọng lộ vẻ chú ý, rõ ràng đã phát giác tình huống nguy hiểm trên trời.

Ác ung là khắc tinh của Vô Danh, Lý Thế Dân phải chăng cũng là khắc tinh của Khấu Trọng?

- o O o -